

[Statsministeren.]

tinget den 4. juni, at hr. Thorsen ikke på noget tidspunkt har givet udtryk for, at han tager sit projekt alvorligt.

Det er klart, at en sådan afgørelse inden for rammerne for kunststøtten må give anledning til overvejelse af, hvordan man i fremtiden kan skabe en bedre sikring af, at der ikke træffes afgørelser af lignende karakter. Det er da også med det sigte, kulturministeren har givet tilsagn om at tage initiativ til en revision af filmloven.

Men om det nu netop skal ske på den måde, som er nævnt her af ordføreren for forespørgerne, mener jeg nok bør gøres til genstand for en grundig overvejelse. Jeg vil gerne tilslutte mig kulturministerens bemærkning om, at der er behov for nøje overvejelse, eventuelt for en udvalgsbehandling, således at en dårlig sag ikke kan ødelægge de muligheder, der findes i dansk kunstlovgivning i øvrigt. Den bør heller ikke få lov til at ødelægge mulighederne på andre områder — og med den brede formulering, forespørgslen har, inddrager den jo en lang række andre områder.

Efter sin ordlyd sigter den imod, at enhver minister til enhver tid skal kunne standse enhver bevilling inden for sit administrationsområde. Jeg går ud fra, at så bogstaveligt skal den ikke forstås. Det ville på en, tror jeg, utilsigtet måde gribe ind i administrationen på en række centrale områder og i sidste instans anfægte det lokale selvstyre.

Jeg føler mig f. eks. ikke helt overbevist om, at hr. Ninn-Hansen ønsker, at indenrigsministeren skal have mulighed for at stoppe udbetaling af bloktilskud til en kommune, fordi han ikke synes om den måde, kommunen administrerer sit budget på. Det er vel heller ikke hr. Ninn-Hansens opfattelse, at f. eks. socialministeren skal kunne gribe ind og standse udbetaling af beløb til mennesker, som opfylder lovens klare betingelser om at kunne få udbetalt det ene eller det andet bidrag. Det ville ødelægge retssikkerheden, det ville åbne muligheder for et magtmisbrug fra ministerens side, som jeg er sikker på at ingen ønsker.

Jeg har derfor en fornemmelse af, at hr. Ninn-Hansen trods den brede formulering i forespørgslen i virkeligheden sigter lidt snævrere, at det, som hr. Ninn-Hansen har

i tankerne, er de tilfælde, hvor bevillingen og udbetalingen er overladt til et organ, som egentlig er uafhængigt af regeringen og uafhængigt af folketinget.

I disse tilfælde står vi efter regeringens opfattelse over for en meget ømtålelig balance mellem to hensyn, som det er vigtigt at respektere. Der er hensynet til at sikre, at de midler, regering og folketing stiller til rådighed, bliver anvendt i overensstemmelse med de synspunkter, der har været afgørende for, at vi har fundet det rimeligt at yde støtte til det pågældende formål. I de tilfælde, hvor vi har henlagt anvendelsen af midler til et uafhængigt organ, har vi hidtil søgt at varetage det hensyn gennem angivelser i loven af de kriterier og de formål, der skal lægges til grund for administrationen, samt ved de regler i øvrigt, der opstilles for sammensætningen af det uafhængige organ; jeg tænker bl. a. på fastsættelsen af, hvilke organisationer og myndigheder der skal udpege repræsentanter til disse organer.

Det er min opfattelse, at dette system i det store flertal af tilfælde fungerer godt; der har til tider været diskussion om enkelt-afgørelser, og det kan næppe undgås, da det jo næsten altid drejer sig om afgørelser, hvor de bevilgende personers vurdering kommer til at spille en betydelig rolle. Men den afgørelse, som direkte og hårdt har stødt an mod, hvad folketinget og befolkningen finder rimeligt og forsvarligt, er jo dog heldigvis også noget enestående.

Vi kan begrænse mulighederne for den slags afgørelser ved på grundlag af erfaringerne at gøre lovens forskrifter bedre, gøre dem mere klare. Men vil vi have fuldstændig sikkerhed, ja, så er der næppe anden vej at gå end den, som er nævnt i forespørgslen. Inden vi beslutter os for at gå den vej, bør vi imidlertid nøje overveje det andet hovedhensyn, det hensyn, som et enigt folketing lagde afgørende vægt på, bl. a. da vi gennemførte lovgivningen om kunststøtte. Jeg tænker på behovet for at sikre, at støtten ikke bliver et middel til at udøve politisk eller statslig tvang over for de mennesker, som søger en støtte. Den risiko løber vi nemlig, hvis vi giver ministeren eller folketinget den endelige afgørelse i de konkrete sager, og det ville jo være det reelle indhold af, at ministeren eller folketinget fik adgang